

Romunija 2014

Preteklo leto sva bila na skrajnem zahodu – Portugalska in okrog Španije. Lepo in posebno, ampak že takrat sva se odločala, da prihodnje leto kreneva na vzhod. Romunija se je zdela malo bolj skrivnostna in nepoznana in ravno zato bolj skrivnostna ter vabljiva.

O Romuniji vemo vsi, da je od tam slavni Drakula, poznamo še Transilvanijo, da ja tam vladal Nicolae Ceaușescu, poznamo še njihove slavne voznike Mercedesovih kombijev s črno havbo, vemo, da meji na skrajnem vzhodu že na »ruske« države in to je pa tudi vse. Pa mora biti še kaj.

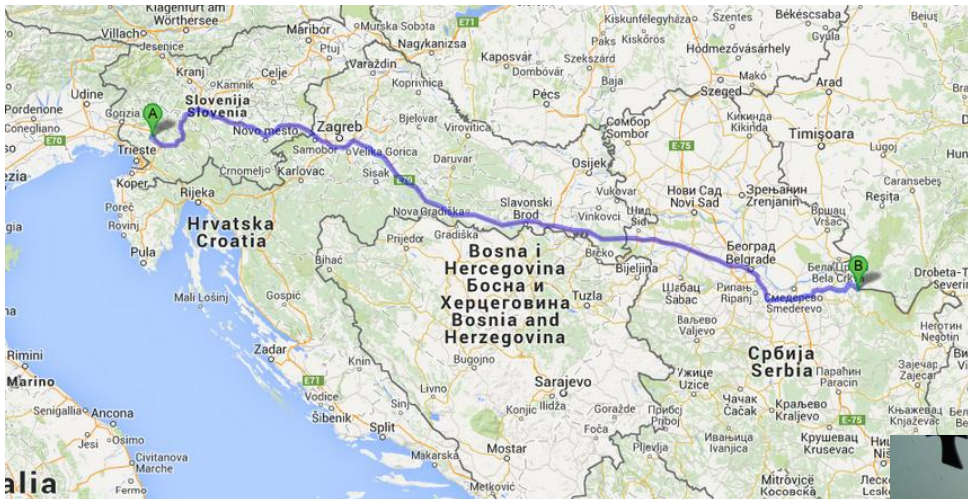
Na prvi pogled je to slabo obiskana država, polna nasilja in kraj, ciganska, kjer ni kaj videt. Skratka kot naročena za pustolovce, ne pa za umirjen par, ki išče oddiha... No, pa pojdiva.

Vsako potovanje se začne z branjem potopisov na obeh forumih (ravno v tem času se je začela vojna zapiranja potopisov na CCS forumu), prebiranja Lonely planeta in brskanje po internetu. Začrtala sva okvirno traso, izdelala seznam zanimivosti, ki jih morava videti, in ker je to »divja« dežela, še obširen seznam kampov, ki niso le ob črnem morju, pač pa jih najdeš po celi državi. Na voljo sva imela 20 dni.

Na fotografiji je utrinek s priprav (moška dela – zemljevidi, literatura, računalnik).

1. dan, 15. julij, torek, 726 km

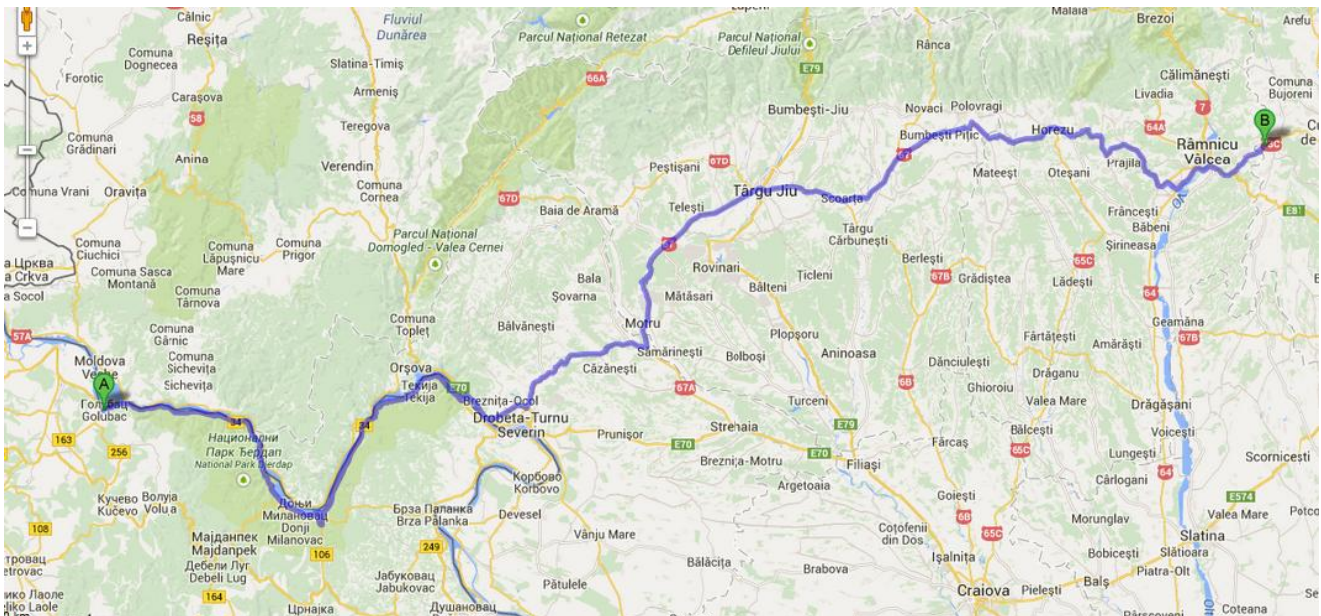

Načrtovala sva prespati v kampu malo naprej od Golubavca (44.647845,21.836287), ki leži na polotočku ob Donavi, pa je bil malo preveč samotni in prazen. Ravno takrat se je ulila tudi pošastna nevihta. Raje sva se vrnila do Golubavca in se tam malo razgledala (po nevihti), poceni povečerjala, našla sva tudi dober prostor za prenočevanje med pošto in hotelom (44.654007,21.627729).

Kreneva še v temo, ob ob šestih (po načrtu). Današnji cilj nama je priti v območje Džerdapa in tam prenočiti. Imela sva nekaj naročil za nabavo zdravil za čebele, zato sva obiskala tudi Rumo, ki pa je tik ob avtocesti.

2. dan, 16. julij, sreda, 334 km

Zbujda se v prijetno jutro, domačini že kofetkajo, jaz pa skočim do bližnje »pekare« po sveže pecivo in kruh. Po dobri meri jutranje kave nadaljujeva pot do trdnjave Golubac.

Pot poteka ob Džerdapskem jezerom in strmim bregom, začetkom nacionalnega parka. Občudujeva vodno gmoto in nadaljujeva proti

jezu. V Donjem Milanovcu porabiva zadnje dinarje za tankanje.

Za kratek čas se zaustaviva ob jezeru za ogled res lepo predstavljenih izkopenin, ki so bile narejene pred zaježitvijo. Pod ogromen steklen objekt so predstavili izkopenine in plastično predstavili življenje v davnini. V ogromnem kompleksu sta

bila poleg naju gosta še par iz Dolenjske, ki sta mokro poletje izkoristila za potovanje z avtom po poteh služenja močevega JNA.

Nadaljujete pot ob res veličastnem jezeru in kmalu prispeva do meje. Prav veliko gužve ni, vseeno traja okrog pol ure, da rešiva ves ceremonial. Projekt je nabava vinjete, ki jo prodajata dva res zdolgočasena uradnika v kontejnerju, za nas 16€ za cel mesec. Je le papirno potrdilo (kot Madžarska).

Prehod čez jez budno čuvajo varnostniki in skrbijo, da nebi fotografirali (menda bi se zaradi tega podrl???). Tik pred mejo je tudi veliko avtomobilom - ruševin, ki jim jih ni uspelo prešvercati.

Današnji cilj nama je lep samostan iz 17. stoletja v mestu Horez. Sicer pa sva za začetek občudovala črno bele slike Romunije. Na eni strani siromaštvo, na drugi pa hiše, ki ti dih jemljejo (ma so bolj redke). Ta slika se ponavlja skozi cel dopust. Ceste še znosne, vozniki »normalni«, vozni park raznolik, v velikem številu pa se najdejo še stare Dacije, ki so v večini predelane na plin, katerega tankajo ob cesti. Namreč skoraj vsaka vas ima eno tako črpalko. Garmin ne dela težav,

pozna poti.

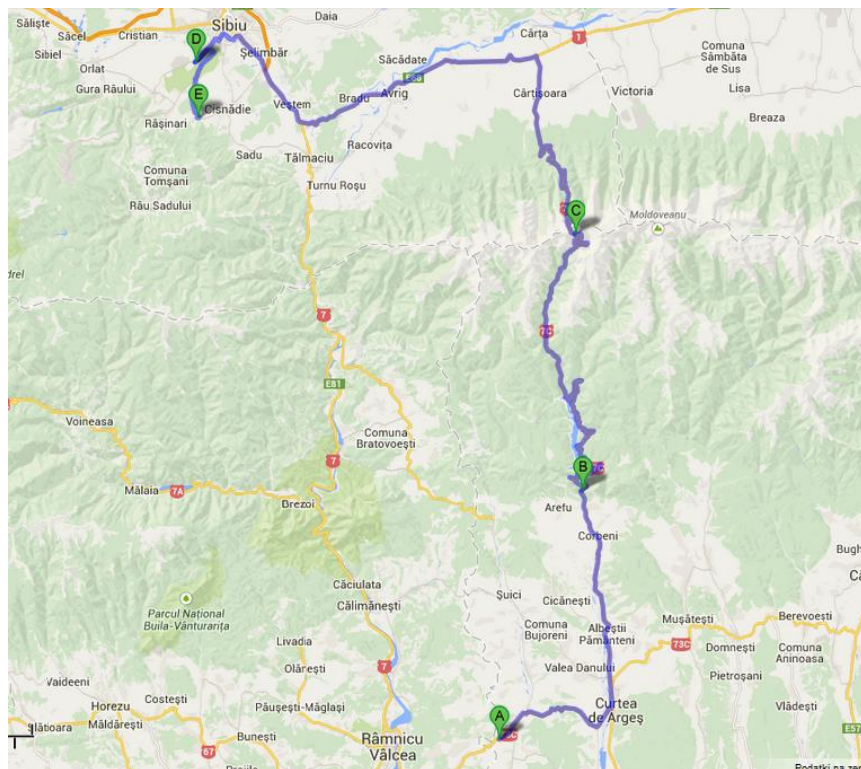
Popoldne prispeva do samostana in parkirava na 45.165382, 24.005577. To je urejen parking pred samostanom, ima tudi sanitarije. Sva že razmišljala, da bi kar tu prenočila, vendar, ko sva se vrnila iz samostana, je začelo deževati in sva se odločila raje nadaljevati pot. V Bukarešti sva srečala družino, ki je tu brez težav prespala.

Sam samostan je sicer velik in lep, vendar nekih presežkov ni. Takih in podobnih sva videla še veliko. Mogoče je tu posebnost, da ga upravljajo ženske.

Mesto je razpotegnjeno, ob cesti so številne stojnice z glineno posodo, očitno je kraj po tem znan.

Pot nadaljujeva proti Ramnicu Valcea, kjer imamo zaznamovana dva kampa, vendar ko sva blizu najdeva v garminu enega (Dragoske 45.111055, 24.520078) v smeri Curtea de Arges, na pobočju planote, precej na samem, vendar lepo urejen. Okrog so kočice, kjer se verjetno malo bogatejši umaknejo iz mesta. Receptorka je prijazna, vendar od tujih jezikov obvlada le francosko.

3. dan, 17. julij, četrtek, 193 km

Zbudiva se v vremensko obetajoče jutro (rahla oblačnost in meglenost, vendar brez dežja). Današnja tema dneva je vožnja čez Transilvanijo, po znameniti Čaušeskovih cesti, ki se v originalu napiše: Transfăgărășan. Cesto je dal diktator zgraditi v obrambne namene in je res mojstrovina. O za Romune neznačilni natančnosti in kvaliteti, je cesta še vedno v odličnem stanju. O strateški pomembnosti pa raje nebi.

Do Curtea de Argeș se voziva po lepi visokogorski pokrajini. Cesta dovolj dobro, zato uživava v lepotah neokrnjene narave. V Curtei se ne ustavljava, mesto

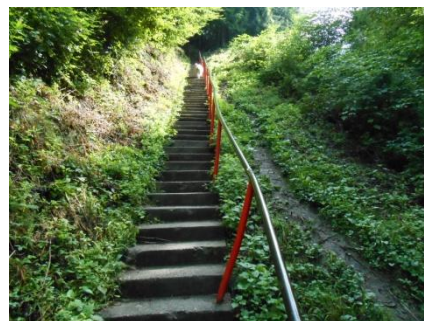
zgleda precej cigansko in zanemarjeno, nevabljivo. Tu sva videla kako prodajajo stara kolesa, ki jih vozijo iz Italije čez Slovenijo.

Zapeljeva na znamenito cesto, kmalu opaziva oznake, ki zapirajo cesto pozimi. Po kakšni uri vožnje imava prvi postanek pri

tapravem Drakulovem gradu (Cetatea Poienari) na

koordinatah 45.349490, 24.632726. Na tem gradu naj bi vladar Tepeš v resnici prebival in, glede na strateški položaj gradu, zapiral pot Turkom. Seveda pri tem ni bil nič kaj nežen, marsikateriga ujetega Turka je nabodel na kol (to je tudi predstavljeno na gradu). Iz te krvoločnosti izhaja tudi mit o njegovem vampirstvu. Ob cesti je možno parkirat, v bližini je tudi restavracija. Lokalci prodajajo domače proizvode. Do gradu pelje stopničasta pešpot (okrog 1500), dobre pol ure vzpenjanja (nevajeni hoda bi znali imeti naslednjih par dni bolečine v nogah, iz lastnih izkušenj). Celo pot naju je spremljal prijazen kuža, katerih je vse polno po Romuniji. Na vrhu, pred vstopom v grad, se plača vstopnina, se ne spomnim več koliko. Vse vstopnine so zelo majhne.

Nadaljujeva po znameniti cesti, peljeva mimo akumulacijskega jezera. Bolj ko se vpenjava redkejšje je rastje. Na koncu le še pašniki, kjer se pase drobnica in govedo, pastirji pa bivajo v odsluženih kamp

prikolicah. Zaustavila sva se ob mogočnem jezu.

Proti vrhu se je vreme začelo kaziti in prav na vrhu je bila megla in mraz (10 stopinj), zato se nisva ustavljala. Bila je tudi gneča. Čisto na vrhu je tunel, ki ga z železnimi vrati zapirajo, ko je cesta zasnežena. Na Garminu je bila zabeležena največja višina nekaj čez 2020 metrov, kar je le par sto metrov manj od našega Triglava.

Nadaljujeva po serpentinasti cesti v dolino. Zaustaviva se na 45.63681, 24.606434, izhodiščni postaji za gondolo, ki vozi na vrh. Hvala, ne bi šel. Tu je tudi hotel in vse polno stojnic.

Kmalu prideva v ravninski del, nadaljujeva do Sibiu, kjer imava koordinate za velik muzej na prostem Astra (45.755143, 24.117027), kjer je predstavljena romunska arhitektura iz cele države iz vseh obdobij. Predstavljeno je na prijazen način, stavbe so postavljene kot bi dejansko nekdo bival v njih, v marsikateri je še oprema. Ironija je, da ko sva v naslednjih dneh potovala po podeželju Romunije, videla kako ljudje še bivajo v povsem enakih hišah, kot jih tukaj predstavljajo za muzejske. V spominu mi je ostal prizor na vasi, ko stara ženica žanje plevel za živali, »muzejska« hiša na pol podrta, na dvorišču blato, poleg pa stoji najstnik oblečen po zadnji modi, z moderno frizuro in v roki s pametnim telefonom.

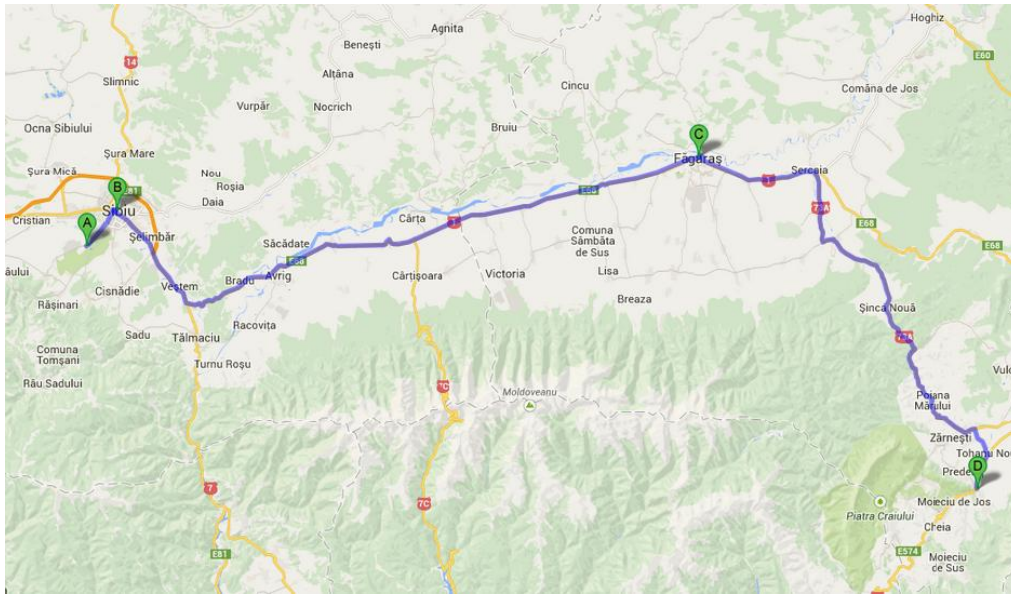

Ker sva že ves dan na poti, skleneva v muzejski restavraciji nekaj pojesti. Če zanemarimo komunikacijske težave, se lahko pohvaliva, da sva dobro pojedla za dobrih 10 evrom. Tudi Ursus je pasal.

Nedaleč od kampa je v vasici prijeten kamp (45.706082, 24.105451), ki ga upravlja nemški par. Splača se sprehodit tudi po

vasi in tako začititi vaški utrip.

4. dan, 18. julij, petek, 145 km

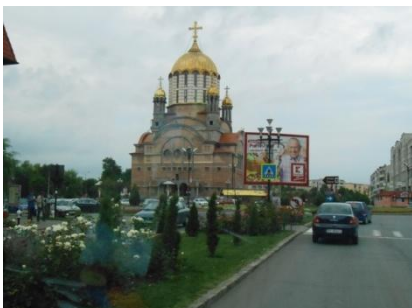

Današnji dan je namenjen obisku »pravega« gradu Drakule v mestu Bran. Zapisano v navednicah, ker grof Drakula menda v tem gradu nikoli ni prebival. Je pa lep srednjeveški grad v katerem so posneli nekaj kadra za film o Drakuli in najdeni Romuni to dejstvo lepo tržijo.

Ko poravnava obveznosti v kampu, se odpraviva na ogled mesta Sibiu. Res ne vem koliko sva plačala za kamp, vem da so bile cene kampov za nas neobičajno nizke, med 10 in 15 evri, razen pri Črnem morju menda 18 evrov.

V Sibiu sva parkirala na 45.792005,24.149733, 100 m od centra. Center mesta je zaprt za promet zato toliko bolj prijeten za sprehod. Majhno in prijetno mestce. Žal je bila katedrala zaradi obnove zaprta, zato sva si jo ogledala le z zunanje strani. Je pa bilo v mestu ta dan gozdarsko tekmovanje, tekmovali so v ročnem sekanju debel. Nekaj časa sva gledala. Videla sva lepo ohranjen oldtimer avto, ki ga mi poznamo kot Renault 8, tukaj pa je kot Dacia.

Na poti proti Branu se voziva po ravninskem delu, lepa pokrajina, cesta lepa, v bistvu je neke vrste hitra cesta, kar pa ni ovira za konjsko vprego. Za kratek čas se zaustaviva v mestu Făgăraș.

Bliže kot sva Branu slabše je vreme. Ko prispeva, najprej poiščeva primeren lokal za kosilo (13 € oba) v upanju, da se vreme uredi. Pa se ni. Mimogrede si ogledava stojnice na poti do gradu. Grad je res lep, tak kot si ga predstavljamo v

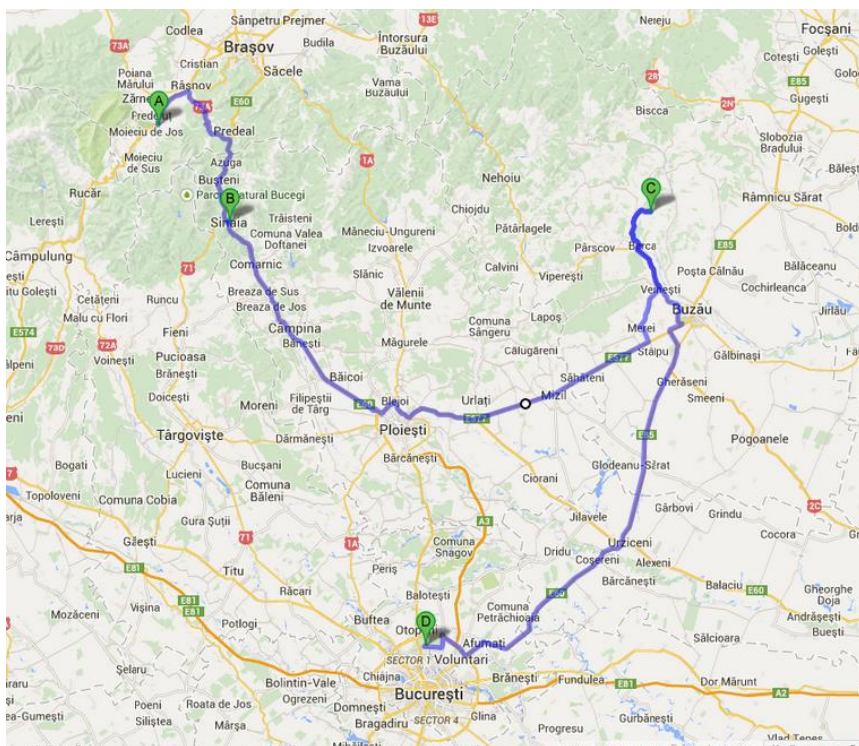

filmih, ni čudno so ga tudi filmarji opazili. V gradu je omogočen prehod skozi dejansko vse prostore, usmerijo nas tudi v »skrivni« prehod. Ta čas je začelo tudi rahlo rositi in ob našem zaključku ogleda ja nastal pravi naliv, tako da sva kar na hitro spakirala in poiskala kamp Drakula (45.528138, 25.371771).

Prijeten kamp, niti ne tako majhen, sega do reke Turcu. Ko se je dež malo umiril, sva z dežnikom malo zaokrožila po kampu in si ogledala kakšne goste še ima kamp. Očitno bo današnji dan bolj umirjen, zato pa dovolj časa za načrtovanje nadaljnjih poti, pa še za kaj drugega ...

5. dan, 19. julij, sobota, 353 km

Dež poneha, še vedno oblačno. Danes imava itak na sporedu le dve točki: pravilni grad v Sinariji in blatne vulkančke pri Buzau, kot ciljno destinacijo pa kamp v Bukarešti.

V Sinaiji parkirava na obstranski cesti (45.357649, 25.553123), kjer park mojster »skrbi« za red. Sicer za mali denar. V bližini so tudi druga parkirišča, vendar vsa plačljiva. Zanimivo, da naju je park mojster, sicer malo starejši, ogovoril v lepi angleščini, da sem se moral potruditi, da sem mu sledil. Dal nama je napotke kako in kam. Do gradu Perez (45.359699, 25.542008) se

pride po polurni prijetni hoji. Že ko se odpre pogled na grad dobiš res občutek, kot da je iz pravljice,

okrog so tudi lepo urejeni vrtovi. Kraj je tudi smučarski center, očitno je dovolj visoko. Ta dan je tukaj potekal tudi relj, zato so bile nekatere stranske ceste zaprte.

Do Buzav in vulkančkov naju loči dobrih 100 km, vendar ker sva potovala po podeželju, je ta pot kar trajala. Vreme se je končno uredilo, posijalo je sonce, zato je pot prijetna. Od Ploiesti proti Buzau je

pokrajina podobna naši domači, vse polno vinogradov in nasadov, pravih plantaž. Žal je videti ostanke socializma in verjetno zaradi zadružništva, je veliko zapuščenih. Od Buzau proti vulkančkom je še kakih 20 km dokaj dobre ceste, nato pa se odcepimo na stransko, ki komaj zasluži ime ceste in sem že razmišljal, če so vulkančki res vredni tega.

Glede na lepo vreme je bil na koncu trud poplačan. Vulkančki so tu na dveh lokacija, midva si izbereva »leve« glede na smer prihoda. Poleg je tudi neke vrste kmečki turizem, ki ponuja res dobro hrano zopet za naš žep prijetno poceni.

Popoldne, po prijetno polnem želodčku, obrneva smer proti Bukarešti. Občudujeva ogromna polja oljne repice (kaj bi tu imele dela naše čbelice). Tu, v Romuniji sva videla res veliko čebelarjev, tudi ob oljni

repici. Zanimivo, oziroma najprej nama je bilo čudno, da je ob vsakem čebelnjaku en domačin. Verjetno kot čuvaj, saj imajo poleg čebelnjakov tudi zasilna bivališča.

Cesta proti Bukarešti je lepa, prometa je malo. Uživava v prijetni vožnji. Imela sva le manjši »incident«, ko sem povozil sveži konjski drek in ko sem tankal se čudim kaj mi tako smrdi. Seveda na pumpi nimajo vode, zato sem se trudil, da sem vozil po lužah, v kampu pa sem še dodatno spral ostanke.

Kamp je sicer čist (zlasti sanitarije), je pa vse skupaj staro, zato izpade malo čudno. Osebe pa prijazno. Večji del so tu mali bungalovi. Se pa lahko počutiš varno saj je v bližini policijska akademija. Tu bova prenočila 2 noči.

6. dan, 20. julij, nedelja, 0 km

Ne ravno zgodaj prosiva na recepciji, da nama pokličejo taksi (že včeraj so nama priporočali ta način prevoza). Startava na destinacijo št. 1, parlament, ki ga dal zgraditi diktator Nicolae Ceaușescu. Poimenoval ga je Hiša republike (*Casa Republicii*), a jo veliko Romunov imenuje Ljudska hiša (*Casa Poporului*). Za izgradnjo te res veličastne palače so morali podreti dobršen del stare Bukarešte. Po nekih virih je to druga največja stavba na svetu. Taxi naju pripelje do pred stavbo. V notranjosti, v avli, turisti že čakajo za ogled notranjosti. Žal ponujajo le najdaljši možen ogled, 3 ure nama je pa le malo too much. Ker pričakujeva, da bova lahko še veliko drugega videla v mestu, se raje odločiva, da se pofotkava in greva dalje.

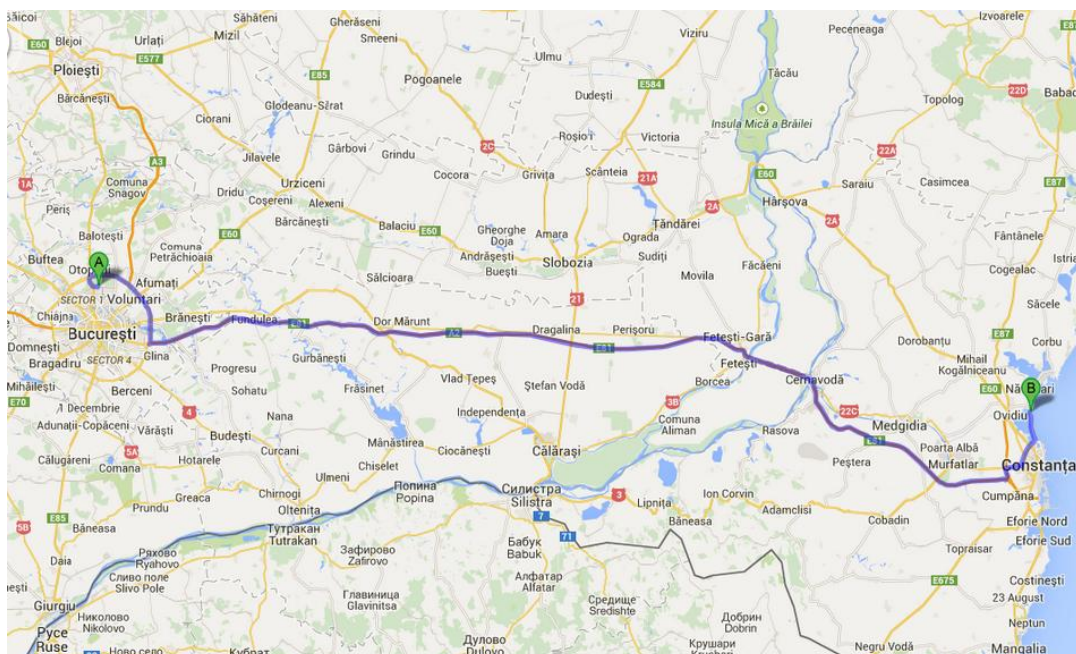
Obhodila sva vse priporočene točke, trge in parke, vendar na žalost res ni kaj videti. S tem se je strinjal tudi en domačin, s katerim sva debatirala v kampu ob Črnem morju. Ker je bil lep sončen dan sva si vzela čas za ogled velikega parka Tineretului, ki je ob istoimenskem jezeru. Po njem vozijo tudi ladje. Ljudi je veliko, očitno je to priljubljena točka.

Na spodnjih fotografijah predstavljam nekaj utrinkov iz mesta. Na zadnjih dveh fotografijah je veličastna palača. Zanimiva je tudi prvo srečanje z romunskimi čevapi („mici“). Poceni in okusno, sva si jih večkrat privoščila, seveda s hladnim Ursusom (domača piva).

Pozno popoldne se utrujena vrneva v kamp. Malo smo še poklepetali s slovensko družino, ki smo jih že srečali pri gradu Poienari. Jutri pa na morje.

7. dan, 21. julij, ponedeljek, 247 km

Danes bova preizkusila njihovo edino avtocesto in videla koliko je Črno morje res črno. Kasneje odkrijeva še eno kratko avtocesto.

Poravnava nočitev za »najdražji«
kamp (18 € na noč) in greva na vzhod.

Cesta je res lepa, prometa malo ob ne prav zgodnji uri. No, če je cesta lepa, še ne pomeni, da se ne najde kakšna nepričakovana luknja. Občudujeva prostrana polja, ki segajo kolikor daleč sega pogled. Ker je ravno čas žetve srečujeva številne kamione, ki prevažajo žito.

Večje mesto v tem jugovzhodnem delu je Constanta, midva pa poiščeva kamp malo severneje, proti Navodari. Izbereva kamp Holiday, ki je malo večji. Najprej se hočeva parkirat tik ob morju, na mivki, vendar ko sem zapeljal ven s utrjene poti, so se kolesa sumljivo vdiral, zato izbereva raje bolj travnat teren. Kamp je urejen, ima samopostrežno restavracijo z dobro in poceni hrano ter nekaj lokalov. Na plaži je tudi lepo poskrbljeno za gosta (ležalniki s senčniki, bifejčki, hitra hrana). Zelo podobno Črni gori.

8. in 9. dan, 22. – 23. julij, torek in sredo, 0 km

Tudi naslednja dva dneva uživava ob morju (in se čudiva kako da ni črno). Mislim, da ima ime zaradi bolj temne mivke, ki daje vodi dejansko moten videz. Je pa tudi manj slano, pač

zaradi izliva Donave v morje v bližini.

V torek zvečer se sprehodiva ob obali in naletiva na zanimiv lesen lokal z moderno glasbo. Ko naročiva pijačo naju ogovori gospodar, Srb iz okolice Đerdapa. Mu je kar pašalo, da je malo pokramljal po »naški«. Dobro tudi pozna Slovenijo. Pravi, da mora dajati veliko najemnino za prostor za lokal in plažo, gostov pa malo, saj je tudi pri njih bolj švoh vreme.

V sredo popoldne se odpraviva raziskovat Constanto. Receptor, ki nama je dal napotke za najcenejši prevoz do mesta (z kombijem seveda, ki ustavlja kjer so stranke, samo denar moraš imeti v roki), nama je

priporočal ogled nekakšne Supernove na vstopu v mesto.

Raziskovalna žilica nama ni dala, da si ne bi ogledala centra mesta, zato se pustiva peljati do zadnje postaje. Ko sva se malo razgledala, sva

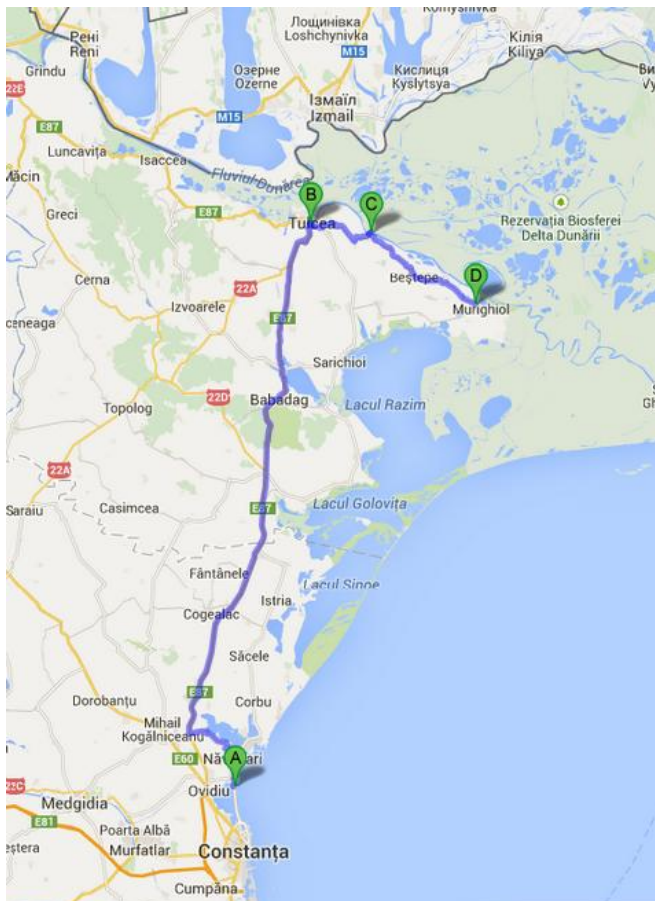
videla, da mesto pravega centra sploh nima. Mesto je pač po socialistično blokovsko grajeno,

verjetno za namen delavcev v pristanišču. Sprehodiva se do trgovskega centra, kjer je ogromno ljudi. Okrog so tudi rekreacijske površine. V centru si privoščiva poceni večerjo in počasi z busekom do kampa.

Ker bivanje ob Črnem morju nama ni dalo nekih presežkov, skleneva nadaljevati potovanje. Greva proti severu.

10. dan, 24. julij, četrtek, 156 km

Danes nama je cilj potovanja porečje (delta) Donave. Na zemljevidu vidim nekaj kampov v samem porečju, zato sva planirala tam prespati.

Pot do Tulcea poteka po bolj siromašnem predelu. Ob cesti vidiva opuščene tovarne težke industrije, pa tudi kmetijstvo je bolj šepalo, razen seveda pridelave žita.

Tulcea je prijetno malo pristaniško mestece ob rokavu Donave. Ker je bilo ravno nekje na sredi najinega potovanja sva sklenila od tu poslati par razglednic. Našla sva jih v turistični agenciji, znamk pa ne. So na pošti, ki naj bi bila 100 metrom naprej. Sva se kar nahodila za teh »sto« metrov.

Parkirala sva na 45.180411, 28.804754, brezplačno in dovolj prostora.

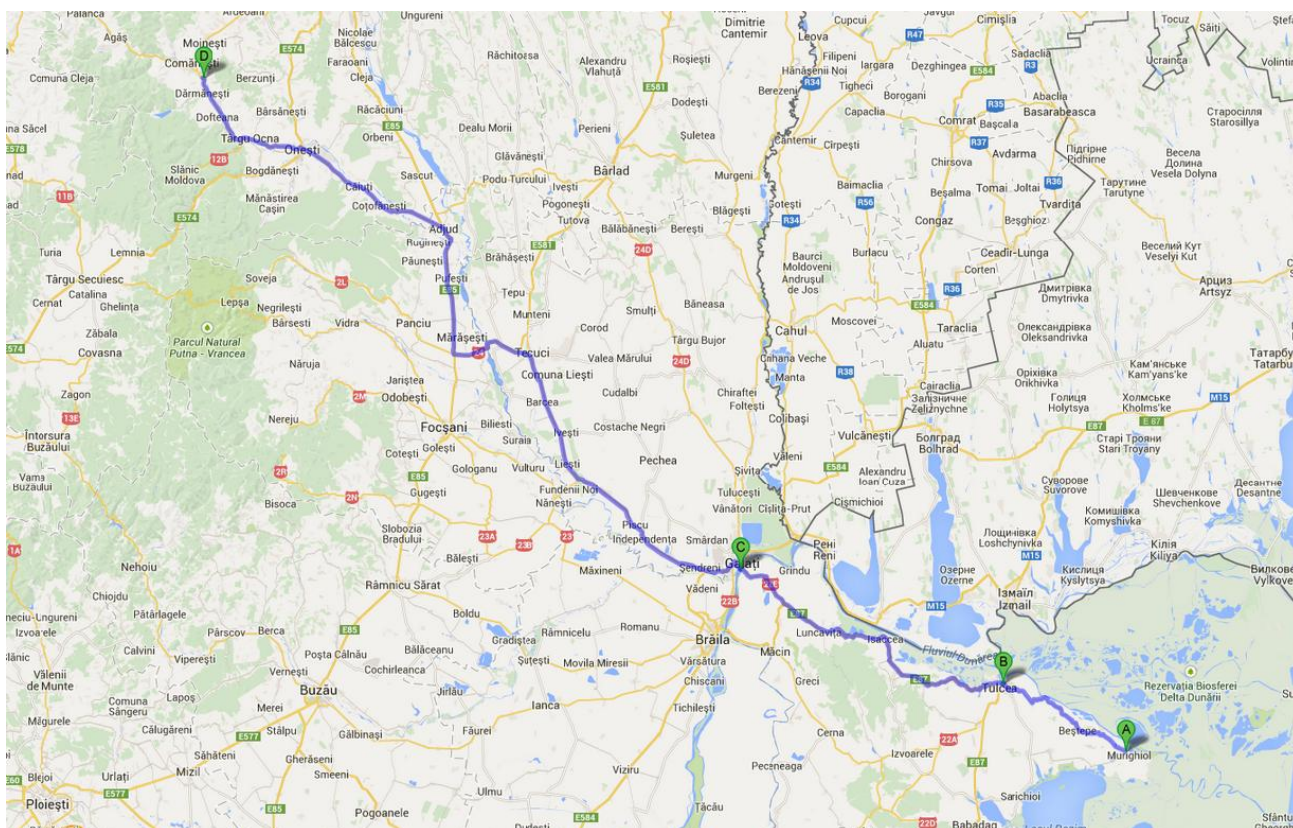
Garmin naju pelje v Nufaru na koordinate 45.15265, 28.920771, kjer je prehod čez kanal. Že dostop zadnjih 100 m po zmahanem makadamu ne vliva zaupanja, umikamo se traktorjem s priklopniki, ki vozijo žito. Čaka pa naju neki mali predpotopni splav, katerega čez

kanal rine prav tako predpotopni mali vlačilec. Kje pa je trajekt?? Malo gledava in hitro se odločiva, da tile naju čez ne bodo vozili. Ker tudi mosta ni v bližini, nadaljujeva pot ob porečju do vasice Murighiol, kjer je več malih kampov, midva končava v istoimenskem kampu na 45.041059, 29.156073. Mali kamp lepo urejen, prijazni lastniki.

V vasi ni kaj dosti za počet, iščeva kakšno restavracijo, pa nič primernega, zato pečenje iz lastnih zalog in zalito z domačim muškatom.

11. dan, 25. julij, petek, 314 km

Danes je zopet malo več vožnje. Tulceo samo prevoziva, čeprav sva se poigrava z idejo, da bi tukaj izkoristila vožnjo z ladjico po porečju. Ponudnikov je veliko in se verjetno splača. V Murighiolu nama je možakar ponujal tako vožnjo z malim čolničem za 100 evrov. Kar misli si.

V Galati pa ne gre brez trajekta (45.411707, 28.046322). Tokrat je to pravi velik trajekt, verjetno še iz časov, ko so sovjeti 1945 prodirali na zahod. Zanimivo, sva preživela. Zaokrožila sva po mestu, vendar naju ni pritegnilo. Je pa to eno večjih mest.

V kraju Borzesti (46.242025, 26.818828), blizu mesta Onesti, sva ob cesti naletela na zanimivo cerkvico in muzej Stefana cel Mare, ki je cerkvico dal zgraditi leta 1493 in je posvečena otrokom, ubitih med vdori Tatarov.

Vožnja proti Comanesti je potekala umirjeno, ceste dovolj dobre, da sva si lahko zvedavo ogledovala raznoliko pokrajino in romunsko podeželje. Vendar nesreča ne počiva. Ko sva počasi vozila skozi eno dolgo vasi, ki je bila prekopana po dolgem in počez zaradi obnove kanalizacije, nama ob srečanju s tovornjakom nekaj prileti v prednjo šipo in močno poči. Oba gledava in nič ne vidiva. Čez čas pa žena opazi pet centimetrsko razpoko v šipi v spodnjem delu. Takrat izrečene besede seveda niso za zapisat tukaj. Malo me je potolažilo, ker se razpoka ni širila. Po prihodu domov je Carglas to profesionalno uredil za dobrih 1400€, pokrije Triglav.

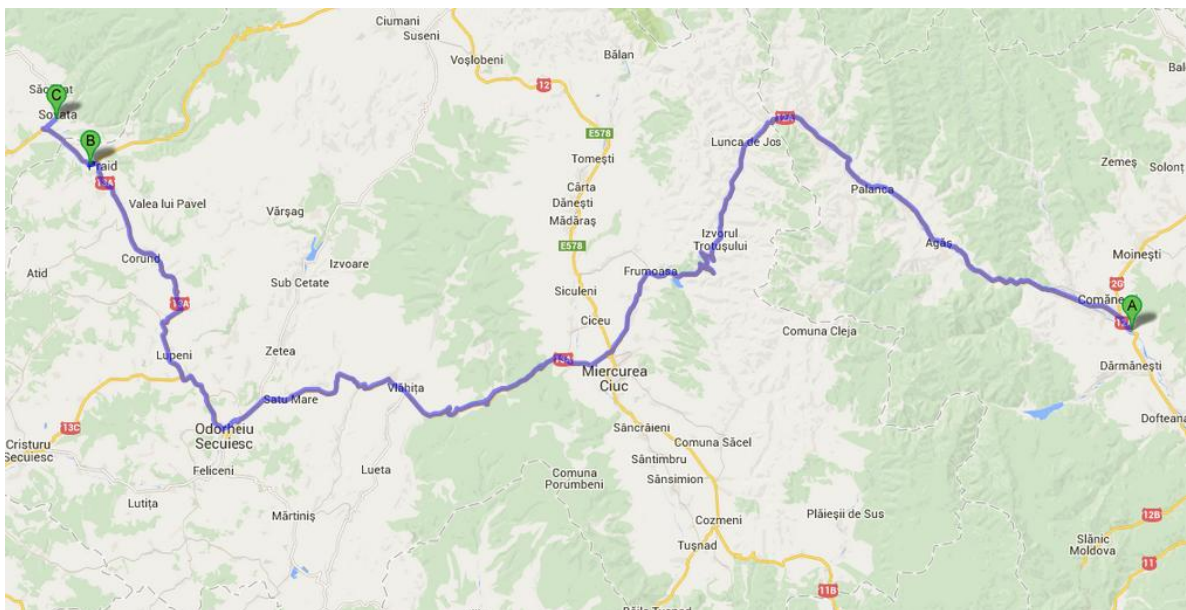
Pozno popoldne prideva do kampa Sovata na 46.40085, 26.481041. Prijeten kamp ob glavni cesti. Lastnik je Rom, verjetno je nekoč delal v tujini. Tik ob cesti ima trgovino s kamp opremo, za njo delavnico za obnovo kamp programa, še bolj zadaj pa velik travnik urejen v kamp. Izredno okusno urejene sanitarije, poleg je še pokrita terasa z možnostjo kuhanja. Zvečer nas počasti z domačim vinom. Gostje so poleg naju še dva nemška avta in eni Angleži. Na drugem koncu kampa se zbira pravi ciganski konvoj. Očitno je bilo to cigansko večje. Zbralo se je šest družin, vsi z mercedesi in velikimi kamp prikolicami, postavijo se v ciganski krog, seveda brez prave muzike ni šlo. Malo sva bila zaskrbljena, pa so kmalu po deseti potihnili.

Zadnji dve fotografiji sta s kampa.

12. dan, 26. julij, sobota, 180 km

Danes imava skromne načrte, priti do rudnika soli v Praid in namestitev v bližini. Pot naju vodi po prijetni pokrajini, očitno manj razviti predel, čeprav sva pri prehodu čez neko planino, videla tudi dve smučišči. Cesta dovolj dobra za vožnjo, prometa skoraj ni.

Na tej planini sva videla tudi prizor vreden zgodovinskega filma. Šest mož v vrsti ročno kosi. Bravo.

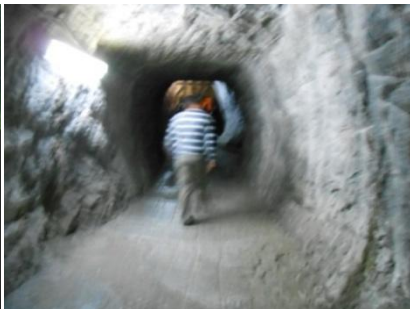
Na srednji sliki je značilna plinska črpalka za avtomobile. Večina vozijo na plin. Ko sva prehajala gorate predele, sva srečevala ob cesti številne Rome, ki prodajali gozdne sadeže, borovnice in gobe. Tu sva prvič videla lepe partone, vhode na dvorišča iz lesa, lepo oblikovane in izrezljane.

Okrog poldne prispeva v Praid, v mestu ogromno turistov, verjetno pripomore tudi sobota. Gužva je tudi pri parkiranju. Ko zmanjka javnih parkirišč, domačini ponudijo svoja dvorišča. Midva sva parkirala tukaj 46.549651, 25.11555, za nekaj drobiža, verjetno bi lahko tudi prespala. Komunikacija nikakva.

Poiščeva info za vstop v rudnik. Bliže vhodu že lepo diši po soli. Menda je zelo zdravilno vdihovanje teh hlapov. V rudniku je celo neka zdravilna enota. Posamezniki pa nosijo s seboj opremo za celodnevno bivanje.

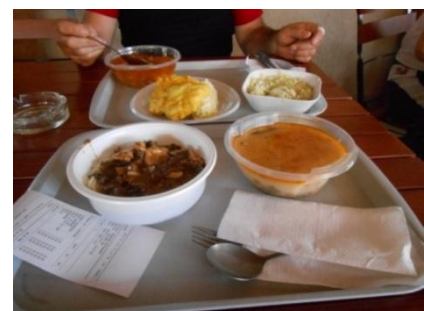
Vstop v rudnik je res zanimiv, saj te enostavno odpeljejo s klasičnim avtobusom, po trije hkrati na izmeno (vsako uro). Po občutku se pot rahlo spušča, hitrost pa kaskaderska po zelo ozkem tunelu, kakih 5 kilometrov.

Notranjost je zelo urejena in res fascinantna, vsaj mene je zelo presenetilo, saj še nisem bil v takem rudniku. Od avtobusne »postaje« se je potrebno spustiti še globlje po stopnicah. V rudniku je mogoče samo sedeti in uživati (nekateri berejo knjige), lahko pa se spustiš po adrenalinskem parku, igraš tenis ali pa celo mali golf. Vredno ogleda.

Vstopnina 44 RON je cca 10€ za oba.

Ko prideva ven, sva v samopostrežni restavraciji skoraj zastoj imela kosilo (9€ za oba). Je pa okrog polno bolj finih

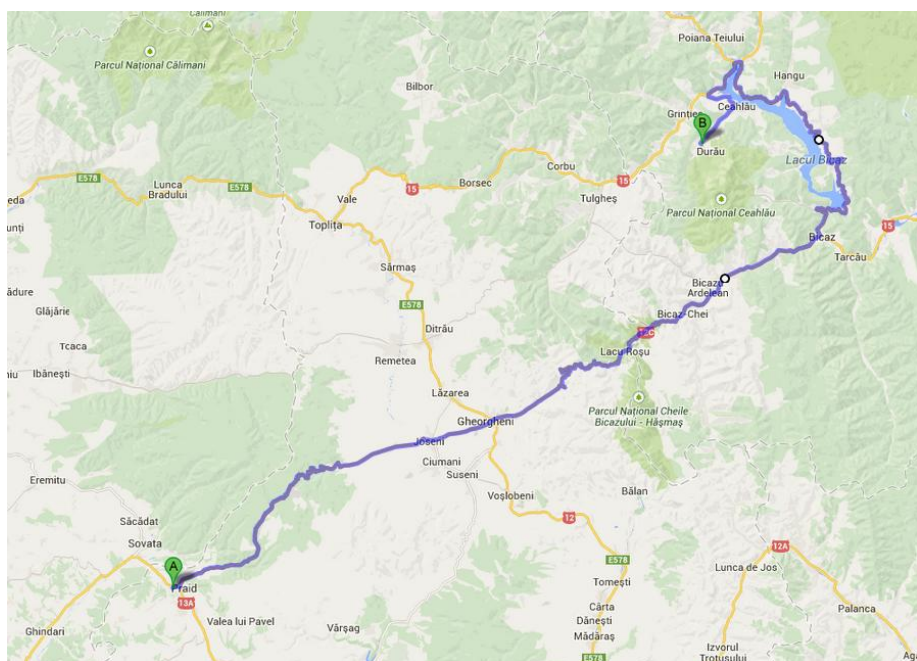

restavracij. Privoščiva si še brezalkoholni moito in ocvrtek (langos, je enak kot ga poznajo Italijani).

V 10 km oddaljeni Sovati imava koordinate za kamp (46.591215, 25.071757). Mali, lepo urejeni in kar poln. Žal se pozno popoldne vreme malo pokvari, tako, da sva šele zvečer šla malo raziskovat mesto po predlogu šefa kampa. Nisva vedela, da je to tudi zdraviliško mesto s toplicami. Najbolj poznan pa je po Medvedjem jezeru (Ursus), ki je termalno in z veliko gostoto soli. Poleg jezera je tudi kamp, ga nisva pogledala.

Zanimivo, da je v tem južno transilvanskem predelu večinski delež prebivalstva Madžarski (80%), kar se pozna tudi v urejenosti krajev.

13. dan, 27. julij, nedelja, 167 km

Danes kopanje v termalnem jezeru in premik mimo Lacu Rosu (rdeče jezero) in kanjona Bicas do kampa v Dural ob jezeru Bicas.

Zjutraj se počasi premakneva bliže jezeru. V bližini je veliko parkirišč. Kopališče oziroma zdravilišče je že staro, že na videz iz časov avstroogrske. Na vhodu berem, da se je tu kopala tudi Marija Terezija. Potem bo tudi za nas dobro. Vstopnina je približno 5€ po osebi. Okolica lepo urejena, voda pa na prvi pogled ne

ravno vabljiva. Grda, rjava, nekako res spominja na medvedje krzno. Domačini so očitno bolj slabi plavalci, saj imajo tudi starejši rokavčke ali druge plavalne pripomočke. Je pa v jezeru lažje plavat zaradi gostote vode. Le ves čas moraš paziti, da ti ta rjava tekočina ne pride v usta. Nekako do kosila sva se tukaj zabavala, nato pa pot pod noge.

Nadaljnja pot naju pelje po lepi pokrajini najprej do Rdečega jezera.

Jezero je nastalo z udorom zemlje pred sotesko leta 1837. Sedaj se tam gredo malo turizma. Tu naj bi bila izredno primerna klima za psihične bolezni, nespečnosti in podobno. Rdeče izhaja iz rdečih kamnin (železovih oksidov – moral sem to napisati ker sem malo kemika).

Zaradi nedelje je bila ob jezeru gneča, da skoraj ni kje parkirati. Najdeva prostor tu: 46.79292, 25.793661. Nastopale so tudi lokalne folklorne skupine.

Malo naprej je lepa soteska, ki jo izdolbe reka Bicas v kamnine. Na malo širših mestih so številne stojnice. Zanimivo.

Jezero Bicas je veliko umetno jezero, kot jih je mnogo v Romuniji.

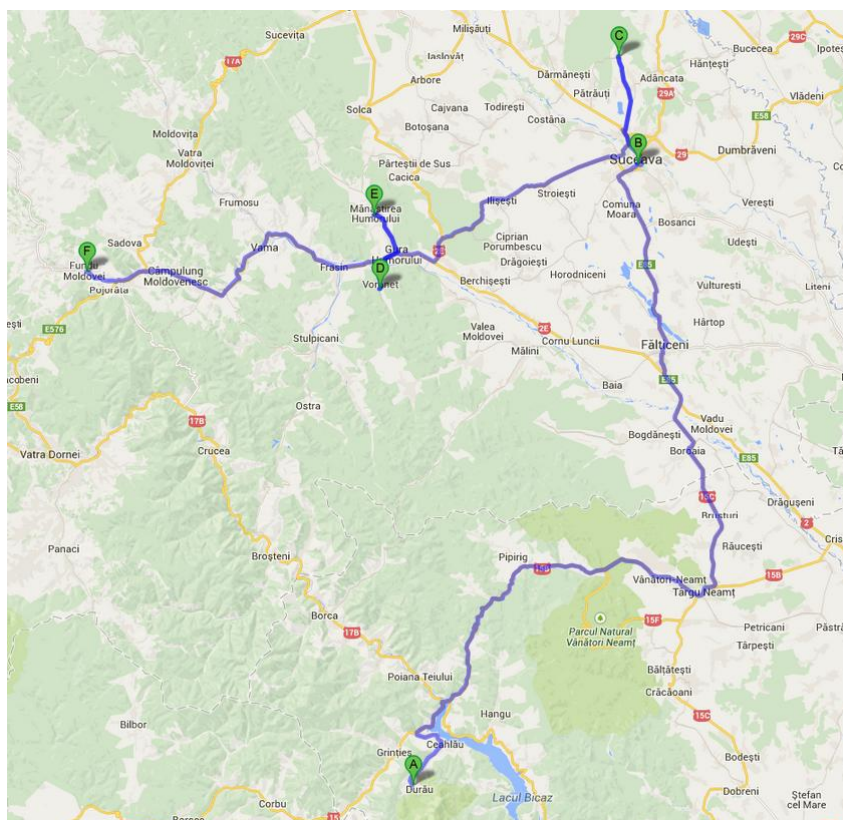
Pozno popoldne (za naju je to po šesti popoldne) prispeva do kraja Dural, ki ima dva kampa, prvega zgrešiva, zato končava v drugem (47.0053, 25.91005). Oba kampa

sta majhna in urejena. Sanitarije na nivoju, voda topla. V najinem so v hišicah bivali otroci iz Constance, obmorskega mesta, karate klub.

Dostop do kampa je preko lesenega mostička, sumljive kvalitete.

14. dan, 28. julij, ponedeljek, 244 km

Današnji dan je posvečen sklopu samostanov, ki jih potopisci priporočajo. Seveda obiščeva še Suceavo in končava v prijetnem kampu.

Najprej pa si ogledava v bližnjem naselju Durau istoimenski samostan, ki je bolj kot nekakšen

center za verska poglobljanja ali

kaj podobnega. Vodi jo ženska. Nad naseljem pa je manjše smučišče in glede na pestrost nastanitvenih kapacitet, je v zimskem času tu zelo živahno.

Pot do Suceava poteka po prijetni pokrajini, ceste dovolj dobre, uživava v vožnji.

Suceava je veliko mesto (veliko romunskih kamionov ima na registrskih tablicah kratico SV – Suceava). Za kratek čas se sprehodiva po centru mesta. Ni naju posebno pritegnilo.

Nadaljujeva do drugega današnjega samostana Dragomirna, 14 km severno od Suceave (47.756435, 26.228263). Parkirava na teh koordinatah, poleg je tudi mali kamp.

Naslednji samostan je Voronet (47.517478, 25.864294). Zadnji del poti do samostana je izredno slab, cesta prekopana, gradbeni stroji, ampak se da.

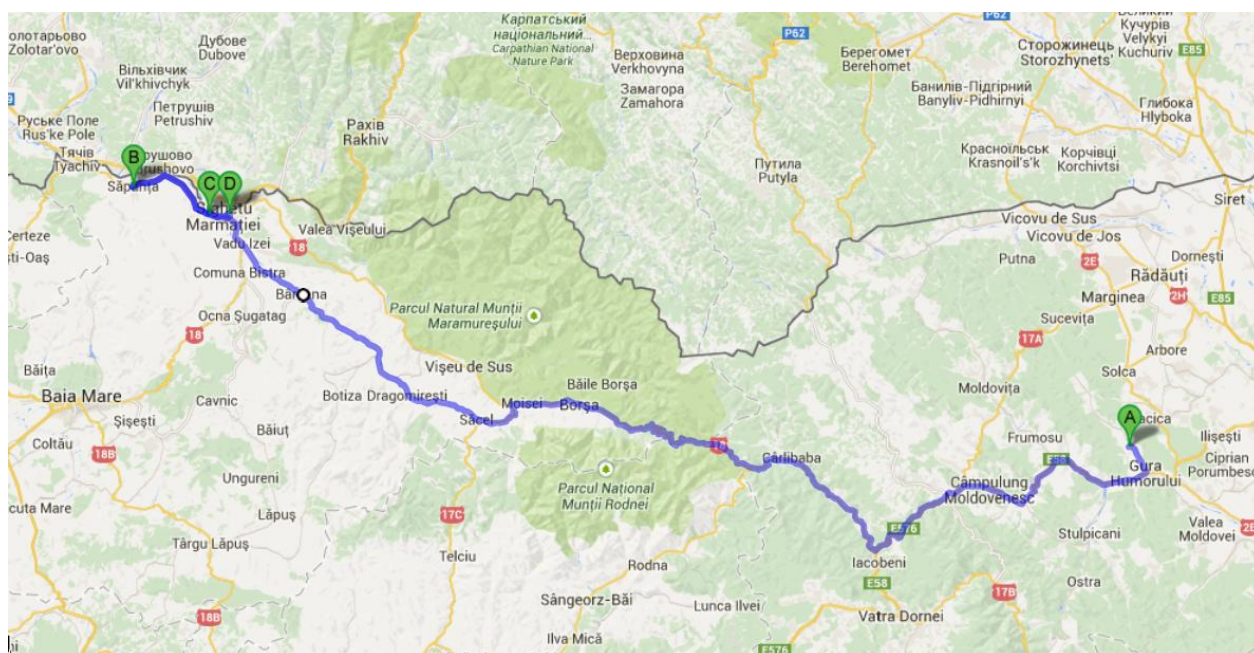
Zadnji današnji samostan je imenovan Humor (47.593439, 25.854944).

Vsi trije, oziroma štirje, so po svoje zanimivi in lepi. Zadnja dva sta imenovana tudi plavi in rdeči, zaradi poslikave v teh barvah. Pred vsakim najdete številne stojnice, po navadi je parkirišče in vstop plačljiv, cena evro na osebo. Vsi so na zanimivih lokacijah in v mogočnih zgradbah. Vsekakor jih je vredno pogledat.

V katalogu kampov najdeva kamp na najini poti v kraju Fundu Moldovei (vasica) na koordinatah 47.53516, 25.415173. Glede na lokacijo kampa bi pričakoval, da bo prazen, pa je bil vsaj polovično zaseden. Lastnik je starejši Nizozemec, ki je poročen z domačinko. Prijeten in urejen kamp.

15. dan, 29. julij, torek, 260 km

Zjutraj naju prijazni lastnik povpraša kam potujeva naprej. Ko mu predstaviva predvideno pot preko Prislopa do Borse, se prime za glavo in nama odsvetuje ker, da je to ena najslabših poti in, če je najin avtodom, naj greva raje okrog. O slabi poti sva brala že v drugih potopisih. No, tako slaba pa spet ne more biti, greva.

Kmalu, ko iz ceste št. 17 zavijeva na cesto št. 18, se loti kalvarija. Vsakih 5 km je obcestna tabla, da je naslednjih 5 km ceste v gradnji in tako naslednjih 80 km. Kar veliko cestne telovadbe, tretja brzina je bila največja. Ampak počasi sva napredovala. Kmalu sva bila tako daleč, da tudi misel na povratek ni prišla več v poštev. Na poti naju je dohitel nizozemski turistični avtobus, ki je luknje bolj korajžno premagoval (očitno ni bil šofer lastnik). S tem avtobusom smo se srečevali cel dan, do veselega pokopališča.

Ob poti vidiva številne tabore (cele družine živijo v začasnih, z najlonom pokritih bivakih), verjetno tu može gozdarijo, žene pa nabirajo gozdne sadeže.

Na vrhu prelaza Prislopa stoji manjše svetišče in bivalni del z namestitvami, poleg pa gradijo novo, veliko cerkev. Tu srečava celo delavce, ki se trudijo pokrpati cesto.

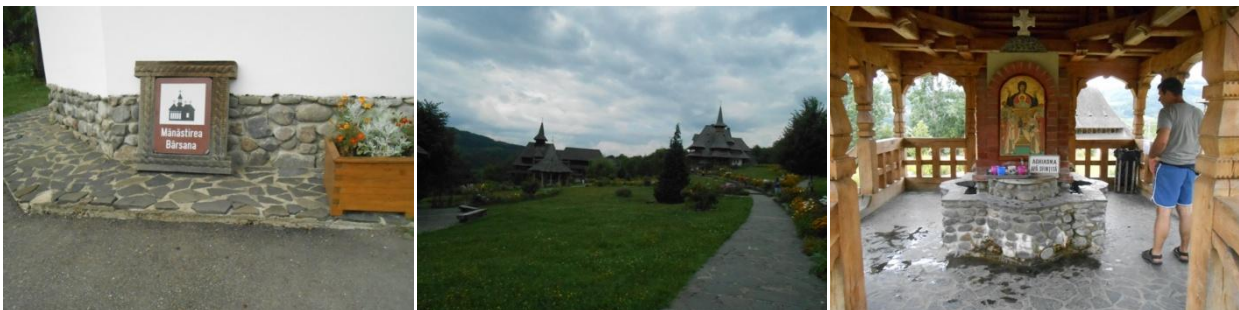

Pri spustu v dolino vidiva veliko čebelnjakov z obveznimi čuvaji.

Pri Moisei zavijeva na cesto št. 186, ob kateri so številne lesene cerkvice. Pri par njih sva se ustavila in pogledala.

Pri Borsani sva si ogledala samostan Borsana (47.791622, 24.093679), lepa lokacija, velik kompleks. Lepo.

V Sighetu Marmatiei se ne ustaviva, nadaljujemo tik ob Ukrajinski meji do Veselega pokopališča (47.971343, 23.695545) v Sapanti. Tega pa res ne smete zamuditi. Nenavadni kipar Ivan Patras, vaški posebnež, je od leta 1934 začel izdelovati nagrobne napise na humorni način, barvati v živahne barve, dajati smešne napise in pesmi, risati karikature pokojnikov.

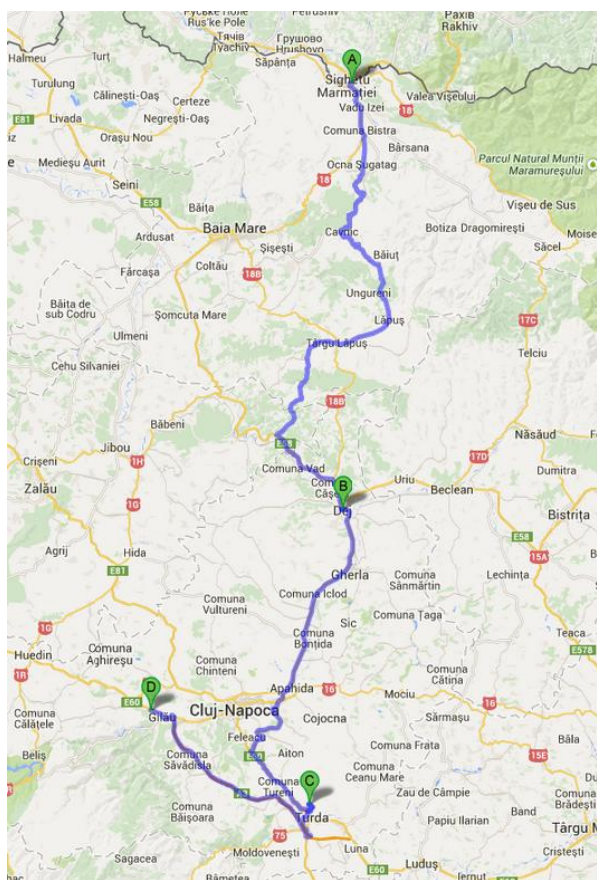

Na poti proti Sighetu Marmatiei (47.931931, 23.860802) sva naletela na poseben spominski kompleks – spomenik padlim Romunom. H kompleksu spada tudi muzej v mestu, nekoč zapori, ga nisva obiskala. Mogoče zanimivost na katero naju je opozorila vodička, da okrog pokopališča poteka živa meja v obliki državne meje Romunije.

Skozi center mesta je, zanimivo, omejitvev 3 tone, torej za nas, avtodomarje, preveč (malo sva posleparila). Ogledava si center mesta in ker sva lačna poiščeva restavracijo. Dobro in poceni.

Ker je že pozno popoldne poiščeva prenočišče - hostel kamping Iza (47.933758, 23.903728), blizu centra mesta.

16. dan, 30. julij, sreda, 279 km

Danes bova vozila malo več, ampak v nasprotju s preteklim dnevom, po cesti prvega razreda (1c). V načrtu imava drugi rudnik soli v Turdi.

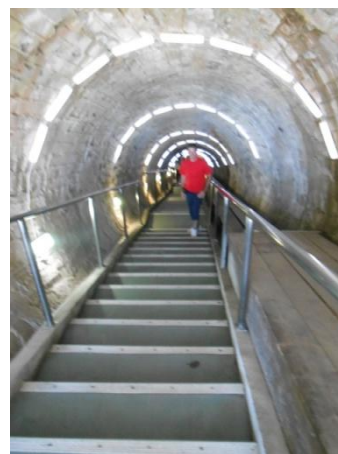
Potujeva proti jugu, cesta lepa, posamezne odseke popravljajo, uživava. Premagati morava en lepo speljan prelaz, na garminu se to vidi tako.

Prvi postanek si privoščiva v mestu Dej. Manjše, prijetno mestece. Privoščiva si kavico in posladek.

Okrog poldne prispeva do rudnika soli Turda (46.589128, 23.787598). Tu je urejen nov, turistični

vhod, iz mesta je možen tudi vstop po starem rovu.

Muzej je lepo urejen, moderno in turistično. Prikazane so tudi stare naprave za rudarjenje. Vredno ogleda.

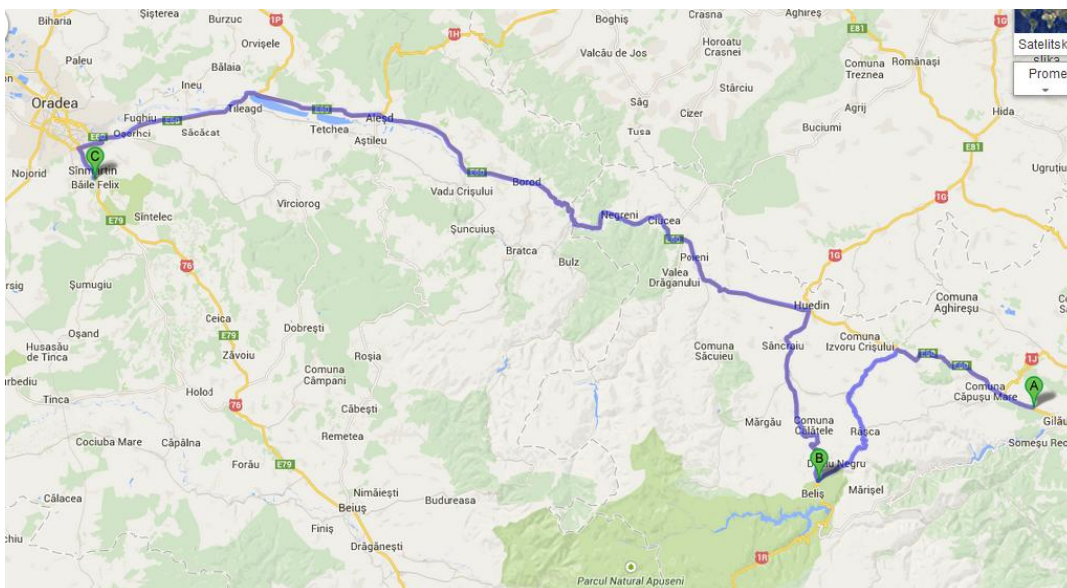
Pred rudnikom se nahaja tudi termalno kopališče. Dovolj je parkirišč, seveda ne manjka tudi številnih stojnic.

Nadaljujeva do lepega centra mesta, malo se razgledava, nabaviva artikla za večerjo in nadaljujeva pot do kampa El Dorado (46.766728, 23.353906). Tokrat naju pot pelje po sodobni avtocesti.

V kampu je kar nekaj gostov, malo moteča je bližnja cesta. Imajo tudi lastno restavracijo, cene ugodne. Zapletem se v pogovor z upokojenim Švicarjem, ki je želel verjetno poceni živeti v Romuniji, kupil hišo, nato pa ugotovil, da ga vsi skubijo in se vrnil v Švico. Uvodoma mi pravi: a, vi ste iz Slovenije, kjer vsi govorijo angleško. Ni pa vedel, da imamo evro. Za Romune pravi, da bi potrebovali ponovno enega trdega vodjo.

17. dan, 31. julij, četrtek, 170 km

Danes nadaljujeva proti zahodu in ker imava malo vožnje, najdem na zemljevidu en obvoz po, kot je na zemljevidu označeno, panoramski cesti. Na zemljevidu se vidi kljuka do točke B. Pa greva. Skoraj

do vrha prelaza še primerna cesta, na vrhu pa taka, da sem par kilometrov lahko vozil le v prvi. Kasneje sicer zopet normalna cesta. Gre za sicer lepo planoto, polno počitniških hišk.

Ko se vrneva na regionalno cesti, potovanje postane užitek. Pozno popoldne prispeva v Oradea, oziroma v toplice Felix, kjer parkirava v kampu Apollo (46.996178, 21.980454). Kamp sicer malo slabše urejen, vendar poceni, sanitarije urejene, toplice pa čez cesto.

Zvečer se samo sprehodiva do centra. Živahno, turistično.

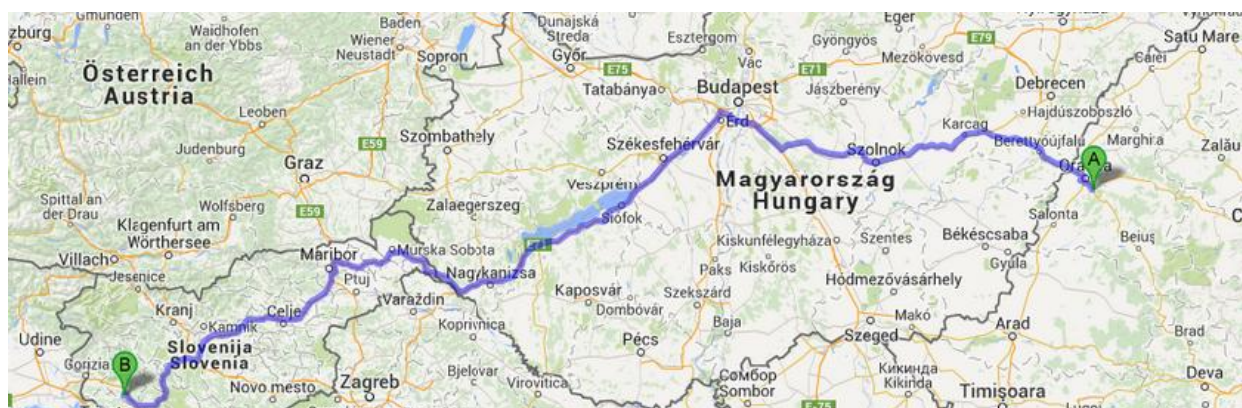
18. dan, 1. avgust, petek, 0 km

Danes nič vožnje, lenarjenje v prijetno topli vodi. Popoldne si temeljito ogledava to turistično mesto, z ogromnimi socialističnimi hoteli. Imajo pa tudi prijeten park. Več na fotografijah.

To je bil najin predzadnji dan dopusta, zato je bilo lenarjenje toliko bolj opravičeno pred povratkom domov.

19. dan, 2. avgust, sobota, 806 km

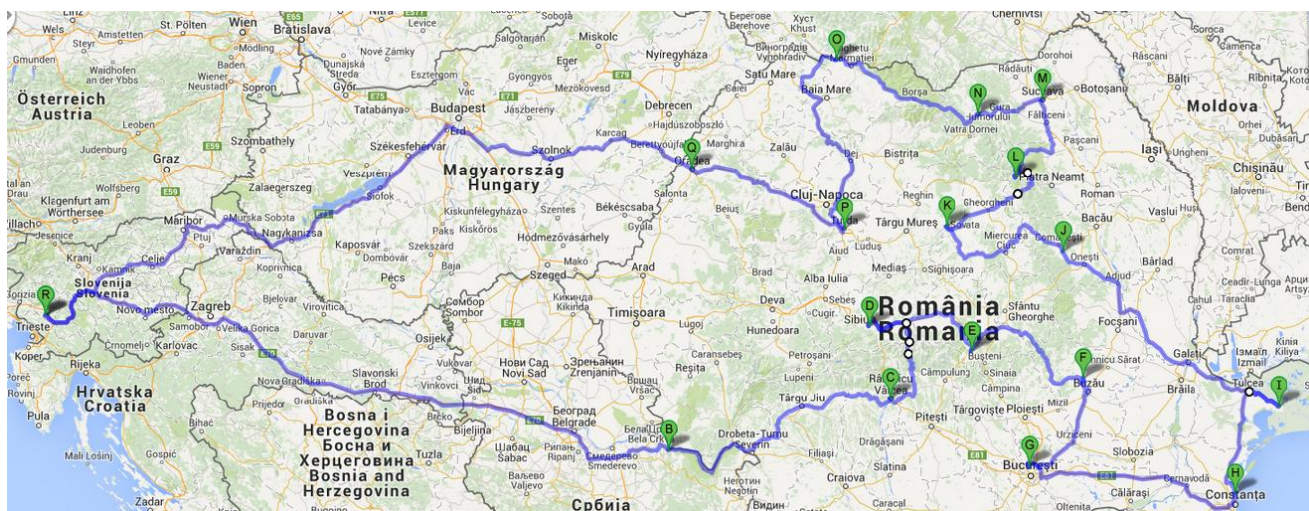
Najin dopust se izteka, zjutraj umirjeno spakirava in zopet na zahod, pred nama je neskromnih 806 km. Pred mejo kupiva Madžarsko vinjeto, ki jo ponujajo kar na nekakšnih stojnicah ob cesti. Ne ustavljava se veliko, ker je pot dolga. Pozno popoldne srečno prispeva domov.

Upam, da ni potopis predolg, hotel sem prikazati kje sva se vozila in kaj videla, izogibal sem se opisom, to najdete na Googlu.

Imela sva krasen dopust, poskušala sva delati majhne premike in popoldne pravočasno najti prostor za varen počitek, da sva lahko zvečer spila še buteljko ali dve. V začetku sva bila malo skeptična glede varnosti, vendar sva se počutila zelo varno, nisva doživela niti ene nevšečnosti. Spala sva izključno v kampih, ki jih je veliko po celi Romuniji. Poleg tega, da so poceni (10 do 15 €), so naju presenetili po urejenosti in čistosti, vsi. Večina jih ima brezžično omrežje za internet for free. Ceste so res nekatere malo slabše od naših, razen dveh opisanih, ki sta katastrofalni (sprašujem se kakšne bodo naše čez par let). Hrana je poceni, piva tudi.

V 19-ih dneh sva prevozila 4766 km. Za zaključek še ogled celotne trase poti.

Pred nama pa so že ideje za naslednja potovanja in glavno poletno. Letos sva bila na vzhodu, lani na skrajnem zahodu. Ostane nama še skrajni jug, nekoč; naslednje leto greva na skrajni sever – Nordkap vabi.

Potovala sva Boža (večina fotografij) in Franko (zapisal).